

РЕШЕНИЕ

№ 7217

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 24.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9528** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ.

Образувано е по жалба с вх. № 25348 от 01.10.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от А. Х., непълнолетен действащ лично и със съгласието на своята майка С. Х. А., гражданин на А., [дата на раждане] , с постоянен адрес в [населено място], срещу Решение № 1562 от 10.09.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ). С последното е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 ЗУБ.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради допуснато от административния орган нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Конкретно се твърди, че ответникът не е отчел реалната ситуация в А., а е взел предвид приложената в преписката справка, издадена от ДАБ. Оспорващият поддържа, че в държавата му по произход се водят военни действия, ежедневно загиват хора и е налице вътрешен въоръжен конфликт и реална опасност от посегателства. Неправилно административният орган е игнорирал, според оспорващия, наличието на нови обстоятелства, на които се позовава – постоянно влошаване на ситуацията в А., нарастване на напрежението, пълен хаос след напускането на мироопазващите сили,

ежедневните нападения от различни групировки. Обръща внимание, че е напуснал А. след убийството на баща му на пазара, където продавал дребни стоки, и заминал за И., поради което няма при кого да се завърне в А.. Отделно от горното поддържа, че ситуацията в А. не е променена от времето, когато е напуснал страната си и в този смисъл е налице заплаха за неговия живот и личната му сигурност. Твърди, че оспореното административно решение е немотивирано – в него не се съдържат конкретни съображения за причините, поради които ответникът приема, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Предвид така изложеното, А. Х., непълнолетен действащ лично и със съгласието на своята майка С. Х. А., моли отмяната на оспореното решение като незаконосъобразно.

В съдебното заседание оспорващият, редовно призован, се явява лично и с неговата майка С. Х. А.. Взема участие в производството по делото с помощта на назначения му преводач от и на език дари – И. З.. Лично и със съгласието на майка си поддържа жалбата, а по същество моли нейното уважаване. Заявява, че иска да остане да живее в Б. и да продължи образованието си.

Ответникът – председателят на ДАБ, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител за участие в производството.

С. градска прокуратура - редовно призована, се представлява от прокурора Кайнакчиева, която дава заключение за неоснователност на жалбата.

Дирекция „Социално подпомагане” К. село се представлява от социален работник М. М., което поддържа представения по делото социален доклад.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 87 ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.09.2012 г. А. Х. е подал молба за закрила в Република Б. (РБ) до ДАБ с вх. № БЦ – 67 по описа на Регионална дирекция „Гранична полиция” – Е. и рег. № УП – 264 от 28.09.2012 г. (л. 85 от делото). Молбата е подадена лично от непълнолетния (посочено е, че е роден на 01.01.1996 г.) без съгласието на негов родител или попечител. Посочил е, че е афганистанец по произход. Тъй като се страхува за живота си, е заявил, че желае да получи закрила в РБ. От А. Х. е подадена молба за закрила на 28.09.2012 г., заведена по вх. № 378 от 28.09.2012 г. на ДАБ – ТЦ – [населено място] и вх. № УП-264 от същата дата по описа на ДАБ (л. 75), в която отново е поискал закрила и е изразил желанието си да учи в РБ. Молбата е приподписана от „представител”, като не се установява, кое е лицето подписало се като такъв. По този начин са оформени и подписани и останалите документи, представени в административната преписка.

На 28.09.2012 г. оспорващият е запознат на език дари с писмени указания (л. 72, 73) относно реда за подаване на молбата за статут, за процедурата, която ще се следва, както и за неговите права и задължения и е попълнил регистрационен лист с рег. № УП 264 (л. 68). В последния е записано, че чужденецът е роден на 01.12.1997 г. в [населено място], гражданин е на А., народност - хазара, вероизповедание – мюсюлманин, шиит и със семейно положение – неженен. Поради липса на документи за самоличност, личните данни на лицето са удостоверени чрез декларация по чл. 30,

г. 3 ЗУБ, дадена пред длъжностното лице (л. 65). Декларацията е подадена от А. Х., подписал се за декларатор.

На 28.09.2012 г. на А. Х. е връчена покана за провеждане на интервю (л. 67), състояло се на 29.09.2012 г. Същото е обективизирано в „Протокол от проведено интервю” (л. 57-61). От възпроизведеното в него се установява, че чужденецът е заминал нелегално от И.. В А. не е ходил никога. Напуснал И. пеша три седмици преди провеждането на интервюто. Бил придружен от майка си и братята си. От И. отишли в Турция, където останали две седмици. Три дни преди провеждането на интервюто преминал българската граница пеша, през гората, където бил задържан от войници. Не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава – членка на Европейския съюз (ЕС) и не е подавал друга молба за закрила. Заявил е, че иска да живее и учи в РБ, която обичал „...от ранна детска възраст...” от разказите на неговата майка. Сочил, че в А. няма сигурност заради войната, а в И. не е имал документи, не е имал възможност да учи и да работи. Събирал е кашони по кофите и ги предавал за пари. Интервюто е проведено без участието на представител на Дирекция „Социално подпомагане”.

С Решение № ДП- 228 от 17.10.2012 г. на решаващ орган при ДАБ (л. 54), е образувано производство за предоставяне на статут в РБ на А. Х.. Решението е връчено на кандидата за статут на 17.10.2012 г. и като необжалвано е влязло в сила на 25.10.2012 г.

Във връзка с отправено на 29.09.2012 г. искане до директора на Специализирана дирекция „Т” - Държавна агенция „Национална сигурност” (ДАНС) (л. 62), на 23.11.2012 г. е постъпило писмо (л. 48), с което председателят на ДАБ е уведомен, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в РБ на А. Х., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След образуване на производството по предоставяне на статут, на 17.10.2012 г. на А. Х. е връчена покана за провеждане на интервю на 25.10.2012 г. (л. 53). Такова е проведено с кандидата, което предвид недаването на изричното негово съгласие не е записано със записваща техника (л. 50 - 51). Интервюто е проведено при участието на преводач и без участието на представител от Дирекция „Социално подпомагане”. По време на интервюто А. Х. е заявил, че не е бил арестуван и не е бил осъждан нито в държавата му по произход, нито в друга държава. Излага, че няма спомени от А., тъй като е бил много малък при напускането на тази държава. Посочил е, че в И. имал проблеми с войниците, тъй като нямал документи. Бил унижаван от тях. По причина липса на документи не посещавал училище. Вместо това бил обучаван от един учител, на кого плащал. Желал да остане на учи и живее в РБ.

След преминаване на производството на А. Х. към общо такова (л. 49), с него е проведено още едно интервю на 27.02.2013 г., обективизирано в Протокол от проведено интервю (л. 41- 45), проведено с видеоконферентна връзка и без участието на представител на Дирекция „Социално подпомагане”. По време на интервюто чужденецът е заявил, че никога не е имал документи и е напуснал А. преди 13 години. Няма никакви спомени от периода, когато е живял в А.. От майка си знае, че причината семейството да напусне А. е била войната, убийството на баща му и страха да не бъдат убити останалите негови членове. Живеели в Т. в хотел и в къща с голяма градина и цветя. Твърди, че заради липсата на документи в И. го прибирали в полицейския участък, но майка му плакала и го освобождавали. Напуснал И. заради липсата на документи – арестували го и го обиждали. Бил малтретиран от ирански

младежи заради това, че е афганистанец. Не е получавал заплахи от никого, не е членувал в политически партии и организации. В А. няма къде да отиде, поради което, а и заради войната, не желае да се завърне там.

След изтичане на срока по чл. 74 ЗУБ, главен експерт Ш. е изготвил Становище с рег. № УП 264/27.03.2013 г., с което е направил предложение да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Х..

С Решение № 507 от 08.04.2013 г., издадено от председателя на ДАБ на А. Х. е бил отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Това решение е било отменено със Съдебно решение № 5080 от 22.07.2013 г., като делото е изпратено като преписка на председателя на ДАБ за ново произнасяне по молбата на А. Х. при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона (чл. 15, ал. 4 от Закона за закрила на детето, във вр. с ал. 1 и чл. 15, ал. 8 от същия), дадени със съдебното решение, в 14-дневен срок от получаване на преписката.

В изпълнение на посоченото съдебно решение и по нарочно отправено искане, със Заповед № ЗД – РД 09/118/03.09.2013 г. директорът на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село е определил социален работник Т. П. П. за представител на оспорващия, на основание чл. 15, ал. 7 от Закона за закрила на детето.

С кандидата за закрила е проведено ново интервю в присъствието на неговата майка и на социален работник, обективизирано в Протокол от проведено интервю (л. 12 – 15). По време на интервюто А. Х. заявява същото като по време на това, проведено на 27.02.2013 г. Допълва само, че при задържането му в полицейския участък заради липсата на документи, бил освобождаван след заплащане на глоба.

Представени са „Справка” относно актуалната обстановка в А., [населено място], изготвена от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд”, при ДАБ, актуална към 20.06.2013 г., която обстановка ответникът твърди, че не е променена към 08.10.2013 г. (л. 96). Справката има характер на официален документ, издаден от длъжностно лице, в кръга на службата му и не е оспорена. От справката се установява, че ситуацията с правата на човека в А. е тревожна след ограничаването на международното присъствие в страната през 2011 г. Широко са разпространени посегателствата върху здравето и живота на гражданите и е нараснал броя на цивилните жертви. Броят на цивилните жертви е висок, като в голямата си част те са плод на талибанските атаки, при които не се прави разлика между бойци и цивилни, а понякога умишлено се стреля по цивилни лица. Според О. броят на цивилните жертви през 2013 г. е нараснал.

На 10.09.2013 г., след изтичане на сроковете по чл. 75 ЗУБ (по делото не се съдържат доказателства за тяхното продължаване), е издадено оспореното Решение № 1562. С него председателят на ДАБ е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 ЗУБ на А. Х.. Административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване. Кандидатът също не е обосновал страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ в контекста на чл. 8, ал. 4 ЗУБ. На следващо място ответникът е изложил, че анализът на заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства показват, че на фона на общата обществено – политическа и социално – икономическа обстановка в А., А. Х. е направил неумел опит да представи собствена бежанска история. За него не се установява наличие на

изискуемия по ЗУБ личен елемент за търсената закрила. Спрямо него не се установява, че единствено заради присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата. Спрямо него не е имало никакви посегателства, той не е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки и лични заплахи срещу живота или личността му. Предвид това административният орган е приел, че за оспорващия не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ и искането му за закрила и в тази част е неоснователно. Във връзка с данните от приложената справка, председателят на ДАБ е изложил, че няма основание да се предполага, че евентуалната опасност за лицето се отнася за цялата територия на А., поради което е приел, че вътрешно разселване е възможен вариант за разрешаване на проблемите му. Във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ е намерил, че от приложената справка не се установява наличието на въоръжен конфликт в А., въпреки продължаващата заплахата от атентати в страната. Предвид това е приел, че по отношение на чужденеца не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Не се установяват и предпоставките за приложението на чл. 8, ал. 9, ЗУБ, чл. 9, ал. 6 ЗУБ и чл. 9, ал. 8 от същия закон.

От представените в административната преписка документи се установява съществуващо противоречие досежно самоличността на оспорващия и неговата дата на раждане. Видно от молбата, въз основа на която е образувано производството от 28.09.2012 г., молителят се е представил за лице с имена А. Х., [дата на раждане] (л. 85), а в последващата молба от същата дата с имената А. Х.. От писмо до началника на ТЦ – [населено място], изпратено от началник на ГПУ – С. от 27.02.2012 г., се установява, че А. Х. се е представил за [дата на раждане] В разписката, с която се твърди, че същият е приет в ТЦ – [населено място] от ГПУ – С., молителят е записан с имената А. Ж., [дата на раждане], които имена той е записал и в разписка за върнати вещи и пари (л. 83). Така и в обстоятелствен протокол на л. 78 и в Заповед относно принудително отвеждане на чужденец до границата. Съгласно същата разписка предадено е и лицето А. Ж., роден три месеца по – късно, както и други лица с второ име Ж.. Освен това е предадена и С. Х., [дата на раждане], която притежава афганистански паспорт (л. 84). В протокола за личен обиск на лице рождената дата на молителя е посочена като 01.11.1987 г. (л. 80 и л. 82), а в Е. дактилоскопна карта като [дата на раждане] (л. 71). Със същата рождена дата лицето е записано и в регистрационен лист (л. 68), като в приложението към същия е отразено, че има брат А. Х., роден също на 01.12.1997 г. (л. 70).

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира следното: Решението е издадено от компетентен орган и в изискуемата от закона писмена форма, но при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В резултат на това е издаден незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен. Делото като преписка следва да се изпрати на председателя на Държавната агенция за бежанците за нова преценка на допустимостта на молбата на А. Х. с вх. № БЦ – 67 от 28.09.2012 г. по описа на Регионална дирекция „Гранична полиция” – Е. и рег. № УП – 264 от 28.09.2012 г. на Държавната агенция за бежанците и евентуално произнасяне по нея,

при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото съдебно решение, в четиринадесетдневен срок, считано от получаване на преписката.

Съображенията на съда за това са следните:

Както се посочи по – горе, на 28.09.2012 г. А. Х. е подал молба за закрила в РБ до ДАБ с вх. № БЦ – 67 по описа на Регионална дирекция „Гранична полиция” – Е. и рег. № УП – 264 от 28.09.2012 г. (л. 85 от делото), като за подаването на молбата не е дадено съгласие от родител на непълнолетния или от попечител. От лицето е подадена и втора молба за закрила на 28.09.2012 г., заведена по вх. № 378 от 28.09.2012 г. на ДАБ – ТЦ – [населено място] и вх. № УП-264 от същата дата по описа на ДАБ (л. 75). Молбата е приподписана от „представител”, като не се установява, кое е лицето подписало се като такъв.

Съгласно чл. 4 от Закона за лицата и семейството (ЗЛС) лицата от четиринадесет години до навършване на осемнадесетгодишна възраст са непълнолетни и извършват правни действия със съгласието на техните родители или попечители. Следователно, за да се приеме, че е валидно подадена молбата от непълнолетния молител, за неговото изявление и искането до административния орган следва да е дадено съгласието на поне единия от родителите му, а при липса на такъв – от назначения му попечител. Видно е от първата посочена молба (л. 85), с която е иницирано спорното административно производство, че за изявлението на кандидата за закрила не е дадено съгласие от негов родител или попечител. По същия начин за подаването на молбата на л. 75 от делото не е дадено съгласието от такова лице, като е посочено, че се приподписва от „представител”, без да е уточнено кое е това лице. След като е бил сезиран с посочените молби, административният орган е следвало да изпълни задължителната проверка досежно допустимостта им съгласно чл. 27, ал. 2, т. 4 АПК – дееспособност на лицето – заявител. След като е констатирал, че молбите са подписани от непълнолетния кандидат за закрила, без съгласието на неговата майка, административният орган е следвало да даде указания в този смисъл. Вместо това ответникът е приел и разгледал молбите и е постановил акт по същество. Като не се е съобразил с разпоредбата на чл. 27, ал. 2, т. 4 АПК, във вр. с чл. 4 ЗЛС и чл. 30, ал. 1 АПК, а се е произнесъл с акт по същество по една недопустима молба, административният орган е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен. Молбата на А. Х., ведно с административната преписка да бъде върната на органа за надлежно администриране и произнасяне по нея. При новото разглеждане на молбата ответникът следва да изпълни разпоредбата на чл. 30, ал. 1 АПК, като даде на лицето съответни указания за привеждането и в съответствие с изискванията на чл. 4 ЗЛС. В случай на неизпълнение на тези указания, актът на органа не следва да е по съществото на искането, а такъв за прекратяване на административното производство на основание чл. 56, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 30, ал. 2 АПК.

На следващо място от представените в административната преписка документи се установява съществуващо противоречие досежно самоличността на оспорвания и неговата дата на раждане, което не е изяснено от административния орган (виж по – горе). При така констатираните

по – горе противоречия, съдът намира, че административният орган е следвало да изложи мотиви относно това по какви съображения приема, че лицето – кандидат за закрила е с имена А. Х., а не А. Ж. или такива относно това, че това са имена на едно и също лице, както и съображенията му относно възприетата дата на неговото раждане. На 28.09.2012 г. А. Х. е подал декларация по чл. 30, т. 3 ЗУБ (л. 65), която е подписана от него, длъжностно лице и представител. От така посоченото в декларацията не се установява, кое е лицето подписало се за представител на А. Х.. В. по този начин са подписани всички документи в хода на административното производство, с изключение на тези съставени и подписани след отменителното решение на АССГ. Съгласно чл. 30, т. 3 ЗУБ по време на производството чужденецът е длъжен, когато не притежава документите по чл. 30, т. 2 ЗУБ да удостовери самоличността си, датата и мястото на раждане, семейното си положение, както и тези на придружаващите го малолетни и непълнолетни деца, чрез декларация пред длъжностно лице, за верността на която носи наказателна отговорност по чл. 313 от Наказателния кодекс. Следователно, съгласно разписаното в ЗУБ, непълнолетните деца, за какъвто председателят на ДАБ е възприел молителя, не подават лично декларацията по чл. 30, т. 3 ДАБ. Това е следвало да направи неговата майка и то само в случай, че от притежавания от нея документ за самоличност (какъвто от доказателствата се установява, че тя има, но не е представен по делото) не се установява тяхната самоличност, дата и място на раждане и семейно положение. По делото не е представен документа за самоличност на лицето, възприето от ответника за майка на молителя, за да се установи самоличността на кандидата за закрила в спорното производство, респективно необходимостта от подаването на декларация по чл. 30, т. 3 ЗУБ от майката. Ето защо съдът намира, че по административната преписка и по делото не се съдържа надлежна декларация по чл. 30, т. 3 ЗУБ за установяване самоличността на молителя, което от своя страна също се явява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, допуснато от административния орган в хода на спорното административно производство. При новото разглеждане на преписката ответникът следва да приобщи документа за самоличност на С. Х. и декларация по чл. 30, т. 3 ЗУБ относно нейните непълнолетни деца и след като обсъди констатираните противоречия досежно датата на раждане на кандидата за закрила да направи обоснован извод в тази насока. Установяване самоличността на лицето и неговата възраст са абсолютно необходими и с оглед произнасяне от страна на органа относно кредитиране или не на представената бежанска история.

На следващо място съдът констатира, че административният орган не е извършил преценка досежно това явява ли се И. трета сигурна страна за оспорващия по смисъла на пар. 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ и възможността за връщането му там. Въпросът дали И. е трета сигурна държава по отношение на оспорващия е от компетентността на административния орган, поради което при новото разглеждане на въпроса от ответника в случай на отстраняване на пречките по допустимостта на искането, той следва да вземе отношение и по него като приобщи и доказателства за ситуацията в тази държава, което не е направено в

административното производство, предмет на контрол от съда.

При новото разглеждане на молбата на кандидата за закрила административният орган следва да съобрази и основния принцип, въведен в чл. 6а ЗУБ като при прилагането на закона отчете, че първостепенно значение имат интересите на детето. При произнасяне на оспореното решение ответникът не е преценил има ли лице в А., което ще полага грижи до навършване на пълнолетие от А. Х., предвид това, че производството на непълнолетния кандидат за закрила и на неговата майка са самостоятелни такива. Не са събрани и доказателства относно това на каква възраст според националното си право оспорващият навършва пълнолетие. При новото разглеждане на делото ответникът следва да събере информация за държавата на произход на молителя и евентуално за трета сигурна държава, ако прецени, че такава се явява И.. В справките следва да се съдържа информация за положението на децата, изпаднали в ситуацията на оспорващия и възможностите за защитата им в тези държави.

Поради изложеното, оспорването по жалбата срещу спорното решение е основателно. Налице е отменително основание по чл. 146 АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт.

Разноски не се търсят от страните, поради което съдът няма да се произнася по този въпрос в решението си.

Водим от горното и на осн. чл. 90, ал. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба с вх. № 25348 от 01.10.2013 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от А. Х., непълнолетен действащ лично и със съгласието на своята майка С. Х. А., гражданин на А., [дата на раждане] , Решение № 1562 от 10.09.2013 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на лицето за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 от Закона за убежището и бежанците и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от същия закон.

ИЗПРАЩА делото като преписка на председателя на Държавната агенция за бежанците за нова преценка на допустимостта на молбата на А. Х. с вх. № БЦ – 67 от 28.09.2012 г. по описа на Регионална дирекция „Гранична полиция” – Е. и рег. № УП – 264 от 28.09.2012 г. на Държавната агенция за бежанците и евентуално произнасяне по нея по същество, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото съдебно решение, в четиринадесетдневен срок, считано от получаване на преписката.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

